

- 4) Czy w sytuacji, gdy pracownicy, którzy wykorzystają prawo do bezpłatnego urlopu wychowawczego w ustawowym wymiarze dwóch lat, tracą po jego zakończeniu prawo do urlopu wypoczynkowego za rok poprzedzający narodziny dziecka, a w większości przypadków (97 %) pracownikiem, którego to dotyczy, jest kobieta, ma miejsce pośrednia dyskryminacja ze względu na płeć w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie równego traktowania kobiet i mężczyzn⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz. U. L 14, s. 9.

⁽²⁾ Dz. U. L 175, s. 43.

⁽³⁾ Dz. U. L 204, s. 23.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-491/08)

(2009/C 44/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Rechia, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że w odniesieniu do przedsięwzięcia budowy kompleksu turystycznego „Is Arena” na terytorium gminy Narbolia, który dotyczył siedlisk i gatunków występujących na obszarze ITB032228 „Is Arenas”.
- nie podejmując, przed dniem 19 lipca 2006 r., środków ochronnych odpowiednich dla realizacji celu dyrektywy tj. ochrony istotnego interesu ekologicznego na poziomie krajowym dotyczącego obszaru o znaczeniu dla Wspólnoty (OZW) ITB032228 „Is Arenas”, a w szczególności nie zabraniając realizacji działań, które mogły stanowić istotne zagrożenie dla charakterystyki ekologicznej danego obszaru, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy dyrektywy 92/43/EWG⁽¹⁾;
- nie podejmując przed dniem 19 lipca 2006 r. środków ochronnych odpowiednich w celu uniknięcia pogorszenia stanu siedlisk naturalnych i siedlisk gatunków, jak i niepokoienia gatunków, dla których utworzono dany OZW, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 6 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Jest wiadome Komisji, że na obszarze OZW Is Arenas, zamknięta jest budowa obiektów turystycznych, w tym pola golfowego. Zdaniem Komisji przedsięwzięcie budowy infrastruktury turystycznej na OZW Is Arenas ma w szczególności wpływ na tereny, które gwarantują łączność pomiędzy dwoma najistotniejszymi obszarami lasu sosnowego. Istnieje zatem możliwość istotnego negatywnego oddziaływania na te obszary, a w szczególności na „więzi ekologiczne”.

Pośród krytycznych aspektów przedsięwzięcia, Komisja podkreśla poza tym, zmniejszenie i zmianę pierwotnych siedlisk, w szczególności wprowadzenie obcych tym obszarom gatunków, jak trawa pola golfowego, przejście siedlisk, udeptywanie i zagęszczanie podłoża, wypieranie gatunków, oddziaływanie wynikające z napływu kąpiących się na siedliska znajdujące się w pierwszym pasie wybrzeża, o ogromnym znaczeniu ze względu na występowanie zespołów wydym, wycinkę drzew.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 2006, s. 7).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 18 września 2008 r. w sprawie T-47/05, Angé Serrano i in. przeciwko Parlamentowi, wniesione w dniu 18 listopada 2008 r. przez Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Brasa, Adolfo Orcajo Teresę, Dominię Decoutere, Armina Hau, Francisco Javierę Solanę Ramosa

(Sprawa C-496/08 P)

(2009/C 44/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras, Adolfo Orcajo Teresa, Dominiek Decoutere, Armin Hau, Francisco Javier Solana Ramos (przedstawiciel: adwokat E. Boigelot)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania i co za tym idzie:
 - jeśli chodzi o P. Angé Serrano, J.-M. Brasa i A. Orcajo Teresę, uchylenie zaskarżonego wyroku, z jednej strony, w części dotyczącej umorzenia postępowania w stosunku do wymienionych osób w zakresie ich pierwszego żądania i z drugiej strony, w części dotyczącej odrzucenia wniosku o przyznanie odszkodowania;

- jeśli chodzi o D. Decoutere, A. Hau i F.-J. Solanę Ramosa, uchylenie pkt 2-4 sentencji zaskarżonego wyroku i odnoszącej się do nich części uzasadnienia;
- rozstrzygnięcie sporu poprzez uwzględnienie żądań skarżących, przedstawionych w ramach postępowania w sprawie T-47/05:
 - stwierdzenie nieważności decyzji ustalających grupę zaszerogowania służbowego skarżących po wejściu w życie nowego regulaminu pracowniczego;
 - zasądzenie od Parlamentu Europejskiego odszkodowania w wysokości ustalonej w sposób *ex equo et bono* na 60 000 EUR dla każdego ze skarżących;
- w każdym razie, obciążenie strony pozwanej obowiązkiem pokrycia kosztów postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie skarg wniesionych przez sześciu skarżących będących urzędnikami Parlamentu Europejskiego. Byli oni laureatami wewnętrznego konkursu przeprowadzonego na podstawie starego regulaminu pracowniczego, jednakże ich zaszerogowanie uległo zmianie po wejściu w życie nowego regulaminu.

Trzech pierwszych skarżących przytacza dwa zarzuty w celu uzasadnienia skargi.

W drodze pierwszego zarzutu podnoszą oni, że decydując o umorzeniu postępowania Sąd naruszył prawo i ciążący na nim obowiązek przedstawienia uzasadnienia. Tak więc skarżący nadal posiadali interes prawny w zwróceniu się o stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji w przedmiocie zaszerogowania, mimo zastąpienia ich przez późniejsze decyzje indywidualne z dnia 20 marca 2006 r., ponieważ sam Sąd stwierdził, że te nowe decyzje nie w pełni wychodzą naprzeciw żądaniom skarżących z uwagi na brak ponownego ich zaszerogowania do wyższej grupy. Ponadto, zaskarżone decyzje opierają się na art. 2 i 8 załącznika XIII do nowego regulaminu pracowniczego, których zgodność z prawem jest, zdaniem skarżących, dyskusyjna.

W drodze drugiego zarzutu ci sami skarżący twierdzą, że Sąd nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia, odrzucając wniosek o przyznanie odszkodowania, gdyż ich zaszerogowanie do grupy dokonane na podstawie nowego regulaminu pracowniczego stawia ich w tej samej pozycji co współpracowników, którzy nie przeszli pomyślnie konkursu w przedmiocie awansu do wyższej kategorii i zatem wyrządza im poważną krzywdę.

Trzech pozostałych skarżących przytacza jedyny zarzut w celu uzasadnienia skargi, odnoszący się do niezgodności z prawem art. 2 i 8 załącznika XIII do nowego regulaminu pracowniczego urzędników.

W tym zakresie skarżący zarzucają, po pierwsze, naruszenie przez Sąd praw nabytych, zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ stwierdził on, że zaszerogowanie do wyższej grupy w następstwie pomyślnego przejścia przez nich konkursu przeprowadzonego na podstawie starego regulaminu pracowniczego, nie stanowi prawa nabytego i zatem nie może prowadzić do powstania uzasadnionych oczekiwań.

W ramach uzasadnienia tego samego zarzutu skarżący podnoszą, po drugie, że Sąd naruszył zasadę równości traktowania, ponieważ w następstwie ponownego zaszerogowania do grupy dokonanego na podstawie nowego regulaminu pracowniczego byli oni traktowani na równi ze współpracownikami, którzy nie przeszli pomyślnie wspomnianego konkursu. Co więcej, Sąd inaczej potraktował dwie identyczne sytuacje, stwierdzając, że laureaci jednego konkursu nie należą do tej samej kategorii, gdyż przepisy odnoszące się do zaszerogowania do grupy różnią się, jego zdaniem, w zależności od daty dokonania zaszerogowania. Zastosowanie odmiennych przepisów do laureatów tego samego konkursu, a mianowicie art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 4 załącznika XIII do nowego regulaminu pracowniczego, jest więc sprzeczne z zasadą równego traktowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 24 listopada 2008 r. — Vera Mattner przeciwko Finanzamt Velbert

(Sprawa C-510/08)

(2009/C 44/47)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vera Mattner

Strona pozwana: Finanzamt Velbert

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 39 WE i art. 43 WE, a także art. 56 WE w związku z art. 58 WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one krajowej regulacji państwa członkowskiego dotyczącej nałożenia podatku od darowizny, która przy nabyciu nieruchomości położonej w kraju przez osobę zagraniczną od nabywcy zagranicznego przewiduje kwotę wolną od podatku w wysokości 1 100 EUR, podczas gdy przy darowiznie tej samej nieruchomości przysługiwałaby kwota wolna od podatku w wysokości 205 000 EUR, gdyby darczyńca lub obdarowany w momencie dokonania darowizny posiadali miejsce zamieszkania w danym państwie członkowskim?